

СЕВЕРНИЯ СПАРТАК

От нишките на своите мъжи тежки
изтжах твърдата си броня аз.
А моят меч е сноп души човешки,
калени в пламжка на сетни грешки
и в мъдростта на своята първа власт.

По стръмните пътеки на борбата
вжрвя обгжрнат с пламжци и гржм;
пламти под моите нозе земята
и в устрема на своята ярост свята, —
стихийно величав и властен сжм.

Аз — жалкий роб на кжравни арени —
издигам своя меч несжкрушим
и б. атята ми идат разярени,
и бурята разраства се край мене,
за да се втурне в дверите на Рим.

Напразно ме посрещат легиони!
Всуге преграждате вий моя път!
Вжрху купчинката от златни брони
ще хвжрля аз железни милиони
и огжня на мойта робска гржд.

И с вихрите на тия снежни степи,
ще ви разпржсна властен и сжрдит,
ще ви разпржсна немощни и слепи,
защото мечжт ми е мжлнии свирепи,
защото слжнцето е моя щит!